

Article Type: Original Research Article

Oral and Written Traditions in Sangam Tamil Society

P. Shanmugavadivel^{1*}, Dr.K.Sankara Narayanan²

¹Ph.D Research Scholar, Sangappalagai For Tamil Development, University of Madras, Chennai-600005

²Assistant Professor & Head (i/c), Sangappalagai for Tamil Development, University of Madras, Chennai

– 600 005. Email- krksankaraatamil@gmail.com

* Correspondence: shanmugavadivel2000@gmail.com, Tel: +919786181652

Received: 22-01-2026; Revised: 24-01-2026; Accepted: 27-01-2026; Published: 01-02-2026

Abstract: When investigating the establishment of knowledge structures, cultural values, and social organization within Sangam Tamil society, the nexus between oral and written traditions emerges as a pivotal factor. The nascent intellectual apparatus of Tamil society was predominantly oral-centric; collective social memories, historiographic events, and ethico-social norms were disseminated across generations through performative poetry and oral narratives. Over time, the subsequent emergence of writing—specifically the Tamil or Tamil-Brahmi script—facilitated by burgeoning mercantile networks and socio-political shifts, provided a mechanism to codify and institutionalize this oral knowledge as verifiable historical records. Utilizing the conceptual frameworks of K. Kailasapathy's 'Oral-Formulaic Theory' and Walter Ong's 'Psychodynamics of Orality,' this research explores the oral-derived characteristics of Sangam prosody and synthesizes these findings with archaeological data from sites like Keeladi and Kodumanal, which attest to widespread literacy among the common populace. Ultimately, this study posits that oral and written traditions were not diametrically opposed but rather functioned as a collaborative continuum, ensuring the enduring preservation and transmission of Sangam literature.

Keywords: Sangam Age, Oral Tradition, Written Tradition, Social Memory, Tamil-Brahmi, Oral-Formulaic Theory, Keeladi Excavation, Sangam Literature, Bardic Tradition, Cultural Identity,

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

சங்க காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் வாய்மொழி மரபும் எழுத்து மரபும்

¹பெ. சண்முகவடிவேல், முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் மேம்பாட்டுச் சங்கப்பலகை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை-600005

²முனைவர் கி.சங்கரநாராயணன், துறைத்தலைவர், தமிழ் மேம்பாட்டுச் சங்கப்பலகை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை – 600005.

1. ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அறிவுக்கட்டமைப்பு, பண்பாட்டு விழுமியங்கள் மற்றும் சமூக ஒழுங்கு ஆகியவை நிலைபெற்ற விதத்தை ஆராயும்போது, வாய்மொழி மரபு (Oral Tradition) மற்றும் எழுத்து மரபு (Written Tradition) ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையிலான உறவு மிக முக்கியமானது. தமிழ்ச் சமூகத்தின் தொடக்ககால அறிவியக்கம் முழுமையாக வாய்மொழியை மையமாகக் கொண்டிருந்தது; சமூக நினைவுகள், வரலாற்று நிகழ்வுகள் மற்றும் அறநெறிகள் அனைத்தும் பாடல்கள் மற்றும் கதைகள் வழியாகத் தலைமுறைகளுக்குக் கடத்தப்பட்டன. காலப்போக்கில், வணிகத் தொடர்புகள் மற்றும் அரசியல் மாற்றங்களின் விளைவாக எழுத்து முறை (தமிழி அல்லது தமிழ்ப் பிராமி) அறிமுகமானது. இந்த எழுத்து மரபு, வாய்மொழியாக இருந்த அறிவுகளை நிலைநிறுத்தி, அவற்றை வரலாற்றுச் சாட்சிகளாக மாற்றியது. க. கைலாசபதியின் 'வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாடு' மற்றும் வால்டர் ஓங்கின் 'வாய்மொழி மனவியக்கவியல்' ஆகிய கோட்பாட்டுச் சட்டகங்களின் அடிப்படையில், சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் எவ்வாறு வாய்மொழிப் பண்புகளைக் கொண்டுள்ளன என்பதையும், கீழடி மற்றும் கொடுமணல் அகழாய்வுகள் வழி வெளிப்படும் மக்கள் எழுத்தறிவு குறித்தும் இவ்வாய்வு விரிவாக அலசுகிறது. வாய்மொழி மரபும் எழுத்து மரபும் ஒன்றிற்கு ஒன்று முரணானவை அல்ல, மாறாக அவை இணைச் செயல்பாடுகளாகச் செயல்பட்டுச் சங்க இலக்கியங்களின் தொடர்ச்சியை உறுதி செய்தன என்பதை இந்த ஆய்வு நிறுவுகிறது.

2. திறவுச்சொற்கள்

சங்க காலம், வாய்மொழி மரபு, எழுத்து மரபு, சமூக நினைவு, தமிழ்ப் பிராமி, வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாடு, கீழடி அகழாய்வு, சங்க இலக்கியம், பாணர் மரபு, பண்பாட்டு அடையாளம்.

3. முன்னுரை

மனித நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியில் மொழியின் பங்கு ஈடு இணையற்றது. மொழியின் பரிணாம வளர்ச்சியில் ஒலியே முதன்மையானது; அதன் பின்னரே வரிவடிவம் அல்லது எழுத்து உருவானது. உலகின் தொன்மையான பல சமூகங்களைப் போலவே, பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகமும் அதன் தொடக்கக் கட்டத்தில்

முழுமையாக வாய்மொழி மரபையே சார்ந்திருந்தது. சங்ககாலம் என்பது தமிழர்களின் பண்பாட்டு செழுமையின் உச்சமாகக் கருதப்படுகிறது. இக்காலக் கட்டத்தில் உருவான இலக்கியங்கள் இன்று நமக்கு எழுத்து வடிவில் கிடைத்தாலும், அவற்றின் கருத்தாக்கச் சூழல் (Conceptual context) முழுவதும் வாய்மொழி மரபிலேயே வேரூன்றி இருந்தது.

சங்ககாலத்தை வெறும் 'எழுத்து இலக்கியக் காலம்' என்று மட்டும் வரையறுப்பது வரலாற்றுப் பிழையாகும். ஏனெனில், அக்காலப் புலவர்களும் பாணர்களும் தங்களின் படைப்புகளை நிகழ்த்துக் கலையாகவே (Performance) மக்களிடம் கொண்டு சென்றனர். அதே நேரத்தில், அண்மைய தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகள் சங்ககாலத் தமிழர்கள் மிகத் தொன்மையான காலத்திலேயே எழுத்தறிவு பெற்றிருந்தனர் என்பதை மெய்ப்பிக்கின்றன. எனவே, சங்ககாலம் என்பது வாய்மொழி மரபின் முதிர்ச்சியும், எழுத்து மரபின் தொடக்கமும் இணைந்து செயல்பட்ட ஒரு இடைக்காலக் கட்டம் (Transition period) ஆகும். இந்த ஆய்வேடு, வாய்மொழி மரபு எவ்வாறு சமூக நினைவகமாகச் செயல்பட்டது என்பதையும், எழுத்து அதனை எவ்வாறு அதிகாரப்பூர்வ வரலாற்றுப் பதிவாக மாற்றியது என்பதையும் விரிவாக ஆராய்கிறது.

4. வாய்மொழி மற்றும் எழுத்து மரபு குறித்த கருத்தாக்கங்கள்

வாய்மொழி மரபு மற்றும் எழுத்து மரபு ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்வதற்கு உலகளாவிய அளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சில கோட்பாட்டுச் சட்டகங்கள் அவசியமாகின்றன. இவை சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் ஆழத்தைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன.

4.1 வால்டர் ஓங்கின் வாய்மொழி மனவியக்கவியல் (Psychodynamics of Orality)

வால்டர் ஓங் (Walter J. Ong) தனது 'Orality and Literacy' நூலில், வாய்மொழிச் சமூகங்களின் சிந்தனை முறைக்கும் எழுத்துச் சமூகங்களின் சிந்தனை முறைக்கும் இடையே உள்ள அடிப்படை வேறுபாடுகளை விளக்குகிறார். எழுத்து என்பது மனித உணர்வை (Consciousness) மறுசீரமைக்கும் ஒரு தொழில்நுட்பம் என்று அவர் கூறுகிறார். வாய்மொழிச் சமூகங்களில், அறிவு என்பது ஒருவரின் நினைவாற்றலில் மட்டுமே நிலைத்திருக்க முடியும். "நினைவில் கொள்ள முடியாத அறிவு, அறிவு அல்ல" என்பதே அதன் அடிப்படை விதியாகும்.

வாய்மொழிச் சிந்தனையின் ஒன்பது முக்கியப் பண்புகளை ஓங் பட்டியலிடுகிறார் :

1. கூடுதல் தன்மை (Additive): செய்திகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடுக்கப்படும், பகுப்பாய்வு செய்யப்படாது (எ.கா: பைபிளின் தொடக்க வரிகள்).

2. **திரள் தன்மை (Aggregative):** சொற்கள் எப்போதும் நிலையான அடைமொழிகளுடன் இணையாகச் சேர்ந்து வரும் (எ.கா: 'வீர வேல்' என்பது வெறும் 'வேல்' என்று வராது).
3. **மிகையுரைத் தன்மை (Redundant or Copious):** பேசுபவர் தனது கருத்தை வலியுறுத்த மீண்டும் மீண்டும் கூறுவார்.
4. **பழமைவாதத் தன்மை (Conservative):** அறிவு சிதைந்து போகாமல் இருக்க, ஏற்கனவே உள்ள மரபுகள் மாற்றமின்றிப் பாதுகாப்படும்.
5. **மனித வாழ்க்கை சார்ந்த சிந்தனை (Human lifeworld):** கருத்துக்கள் நிஜ வாழ்க்கை நிகழ்வுகளோடும் மனிதர்களோடும் இணைத்தே பேசப்படும்.
6. **மோதல் பண்பு (Agonistically toned):** விவாதங்கள் மற்றும் போர்க்களக் காட்சிகள் வாய்மொழி மரபில் முதன்மை பெறும்.
7. **ஈடுபடுதல் தன்மை (Empathetic and Participatory):** பாடுபவரும் கேட்பவரும் உணர்வுப்பூர்வமாக இணைவார்கள்.
8. **சமநிலைத் தன்மை (Homeostatic):** தற்போதைய தேவைக்குத் தொடர்பில்லாத பழைய நினைவுகளைச் சமூகம் கைவிட்டுவிடும்.
9. **சூழல் சார்ந்த அறிவு (Situational):** அறிவு என்பது சுருக்கமான விதியாக அல்லாமல், குறிப்பிட்ட சூழலோடு தொடர்புடையதாக இருக்கும்.

சங்க இலக்கியத்தின் 'அகம்' மற்றும் 'புறம்' பாகுபாடுகள் இந்த வாய்மொழி மனவியக்கவியலின் வெளிப்பாடுகளாகவே அமைகின்றன.

4.2 மில்மேன் பாரி மற்றும் க. கைலாசபதியின் ஆய்வுகள்

வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாடு (Oral-Formulaic Theory) என்பது மில்மேன் பாரி மற்றும் ஆல்பர்ட் லார்டு ஆகியோரால் உருவாக்கப்பட்டது. இக்கோட்பாட்டின்படி, ஒரு பாணர் அல்லது கவிஞர் தனது பாடலை மனப்பாடம் செய்து பாடுவதில்லை; மாறாக, அவருக்குத் தெரிந்த பல 'வாய்பாடுகளை' (Formulas) அப்போதைய சூழலுக்கு ஏற்ப இணைத்துப் பாடுகிறார்.

க. கைலாசபதி தனது 'Tamil Heroic Poetry' நூலில், இக்கோட்பாட்டைச் சங்க இலக்கியங்களுக்குப் பொருத்திக் காட்டுகிறார். கிரேக்கத்தின் ஹோமரிக் காவியங்களோடு சங்க இலக்கியத்தை ஒப்பிடும் அவர்,

சங்கப் பாடல்கள் 'வீரயுகப் பாடல்கள்' (Heroic Poetry) என்கிறார். சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் "வைந்துதி வேல்", "நறவு மகிழ் இருக்கை", "புலவுநாற்றக் கல்லி" போன்ற தொடர்கள் மீண்டும் மீண்டும் வருவதைக் கொண்டு, அவை வாய்மொழி வாய்பாடுகள் என்று அவர் நிறுவுகிறார்.

கோட்பாடு	முதன்மை அறிஞர்	அடிப்படை நோக்கம்	சங்க இலக்கியத் தொடர்பு
வாய்மொழி மனவியக்கவியல்	வால்டர் ஓங்	வாய்மொழிச் சிந்தனை முறை ஆய்வு	திணை அமைப்பும் நினைவாற்றல் நுட்பமும்
வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாடு	மில்மேன் பாரி / க. கைலாசபதி	பாடல் உருவாக்க உத்திகள் ஆய்வு	அகவல் யாப்பு மற்றும் அடைமொழித் தொடர்கள்
செவ்வியல் இலக்கிய ஆய்வு	ஜார்ஜ் ஹார்ட்	இலக்கியத் தனித்துவத்தை நிறுவுதல்	தமிழின் செவ்வியல் அந்தஸ்து

5. சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் இயல்பும் வாய்மொழிப் பயன்பாடும்

சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூகம் இயற்கையோடு இயைந்த திணை சார்ந்த வாழ்க்கை முறையைக் கொண்டிருந்தது. கல்வி என்பது இன்றைய வகுப்பறை சார்ந்த முறையாக இல்லாமல், அனுபவம் சார்ந்ததாக இருந்தது. மூத்தோர் சொல்வதும், பழமொழிகளும் சமூகத்தின் சட்டங்களாக விளங்கின.

அறிவு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்திற்குச் சொந்தமானதாக இல்லாமல், சமூகத்தின் பொதுச் சொத்தாக விளங்கியது. குறிப்பாக, பாணர்கள், விறலியர்கள், கூத்தர்கள் போன்ற கலைஞர்கள் அறிவை மக்களிடையே பரப்பும் ஊடகங்களாகச் செயல்பட்டனர். இவர்கள் ஒரு மன்னரின் புகழைப் பாடுவதன் மூலம் அந்த மன்னரின் வரலாற்றுச் சாதனைகளை மக்கள் நினைவில் நிலைநிறுத்தினர். வாய்மொழி மரபு என்பது வெறும் இலக்கிய வெளிப்பாடு மட்டுமல்ல; அது ஒரு சமூகத்தின் சட்டதிட்டங்கள், குல மரபுகள் மற்றும் வரலாற்று உண்மைகளைச் சுமந்து செல்லும் 'செயல்படும் நினைவகமாக' (Functional Memory) இருந்தது.

சமூக நினைவகம் வாய்மொழி மூலமாகச் செயல்பட்ட விதம் குறித்துப் பின்வரும் அட்டவணை விளக்குகிறது:

சமூகப் பிரிவு	வாய்மொழிப் பயன்பாடு	சமூக விளைவு
அரசர்கள்	புகழ்பாடல்கள் மற்றும் மெய்க்கீர்த்திகள்	அரசியல் அதிகாரமும் அங்கீகாரமும்
வீரர்கள்	நடுகல் மரபுகள் மற்றும் வீரக்கதைகள்	வீர உணர்வும் தியாகமும் போற்றப்படல்
புலவர்கள்	திணைப் பாடல்கள் மற்றும் அறநெறிகள்	பண்பாட்டு விழுமியங்கள் பரப்பப்படல்
வணிகர்கள்	ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் சந்தைப் பழமொழிகள்	பொருளாதார உறவுகள் உறுதிப்படல்

6. பாணர் மரபும் பாடல் உருவாக்கமும்

சங்க இலக்கியங்கள் உருவான சூழலில் பாணர்கள் (Bards) மிக முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றனர். இவர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று இசைக்கருவிகளுடன் (யாழ்) பாடல்களைப் பாடுபவர்கள். ஜார்ஜ் ஹார்ட் போன்ற அறிஞர்கள், புலவர்கள் தொடக்கத்தில் இந்தப் பாணர்களின் பாணியையே பின்பற்றினர் என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

பாடல்கள் பாடும்போது அவை சூழலுக்கு ஏற்ப மாற்றமடையும் தன்மை கொண்டவை (Fluidity). ஒரு மன்னனின் அவையில் பாடும்போது அவனது குலப் பெருமையையும், போர்க்களத்தில் பாடும்போது வீரத்தையும் முன்னிறுத்திப் பாடினர். இந்த வாய்மொழிப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் 'அகவல்' ஓசையில் அமைந்திருந்தன. அகவல் என்பது உரையாடல் போன்ற ஓசையைக் கொண்டது; இது நீண்ட பாடல்களை மனனம் செய்வதற்கும், மக்களிடையே நிகழ்த்துவதற்கும் மிகவும் பொருத்தமானது.

7. வாய்மொழிப் பாடலியல் உத்திகள்: வாய்பாடுகளும் அடைமொழிகளும்

சங்கப் பாடல்களில் சொற்களும் தொடர்களும் மீண்டும் மீண்டும் வரும் போக்கினைக் காணலாம். இது புலவரின் சொல்லாற்றல் குறைபாட்டினால் உருவானது அல்ல; மாறாக, அது வாய்மொழி மரபின் அடிப்படைத் தேவையாகும்.

7.1 அடைமொழிகள் (Epithets)

சங்க இலக்கியங்களில் மன்னர்கள் மற்றும் இயற்கைப் பொருட்கள் குறிப்பிடப்படும்போது அவற்றுடன் சில நிலையான அடைமொழிகள் சேரும். உதாரணமாக:

- "மறப்படைத் தானைச் செழியன்"

- "பொலம்பூண் நன்னன்"
- "கடியுடை வியன்நகர்"

இத்தகைய அடைமொழிகள் கேட்பவருக்கு அந்தப் பொருளைப் பற்றிய ஒரு முழுமையான பிம்பத்தை உடனடியாக வழங்குகின்றன. வால்டர் ஓங் கூறுவது போல, வாய்மொழிச் சமூகங்களில் "துணிச்சலான வீரர்" (Brave soldier) என்றுதான் சொல்லப்படுமே தவிர, வெறும் "வீரர்" என்று சொல்லப்படாது.

7.2 மீண்டும் வரும் வரிகள்

வாய்மொழிப் பாடல்களில் சில வரிகள் பல்லவி போல மீண்டும் மீண்டும் வரும். இது கேட்பவருக்குப் பாடலின் கருத்தை நினைவுறுத்தவும், பாடுபவருக்கு அடுத்த வரிகளைச் சிந்திப்பதற்கான நேரத்தை வழங்கவும் உதவுகிறது. இதுவே எழுத்து மரபாக மாறும்போது, இத்தகைய வரிகள் "திரும்பத் திரும்ப வருதல்" (Tautology) எனக் கருதப்பட்டுத் தவிர்க்கப்படுகின்றன. ஆனால் சங்க இலக்கியத் தொகுப்புகளில் இத்தகைய வாய்மொழி எச்சங்கள் தாராளமாகக் காணப்படுகின்றன.

8. எழுத்தின் தோற்றம்: தொல்லியல் மற்றும் கல்வெட்டுச் சான்றுகள்

வாய்மொழி மரபு வலுவாக இருந்த சங்ககாலத்தில் எழுத்து எவ்வாறு நுழைந்தது என்பது ஒரு முக்கியமான வினாவாகும். இதற்கான விடையைத் தமிழகத்தின் அண்மைய அகழாய்வுகள் வழங்குகின்றன.

8.1 கீழடி அகழாய்வு (Keeladi Excavations)

சிவகங்கை மாவட்டம் கீழடியில் கண்டறியப்பட்ட சான்றுகள் தமிழர்களின் எழுத்தறிவு குறித்த உலகளாவிய பார்வையை மாற்றியுள்ளன. இங்கு 56-க்கும் மேற்பட்ட பாளை ஓடுகளில் தமிழ்ப் பிராமி (தமிழி) எழுத்துக்கள் கிடைத்துள்ளன.

கீழடி எழுத்துகளின் சிறப்பம்சங்கள்:

1. **காலம்:** கதிரியக்கக் காலக்கணிப்பின்படி இவை கி.மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. இது அசோகர் காலத்திற்கு முந்தையது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
2. **மக்கள் எழுத்தறிவு:** இந்தப் பாளை ஓடுகளில் உள்ள எழுத்துக்கள் பாளை செய்யப்பட்ட பின், அதன் உரிமையாளர்களால் கீறப்பட்டுள்ளன. 'ஆதன்', 'உதிரன்', 'திசன்' போன்ற பெயர்கள் வெவ்வேறு கையெழுத்துகளில் இருப்பதால், சமூகத்தின் அனைத்துத் தரப்பு மக்களும் (குயவர் முதல் குடும்பத் தலைவி வரை) எழுத்தறிவு பெற்றிருந்தனர் என்பதை இது காட்டுகிறது.

3. சிந்துவெளித் தொடர்பு: கீழடியில் கிடைத்த சில குறியீடுகள் (Graffiti marks) சிந்துவெளி எழுத்துகளுக்கும் தமிழ்ப் பிராமிக்கும் இடையிலான இடைவெளியை நிரப்புவதாக ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

8.2 கொடுமணல் மற்றும் பிற இடங்கள்

ஈரோடு மாவட்டம் கொடுமணல் ஒரு சிறந்த தொழில்துறை மற்றும் வணிக மையமாக விளங்கியது. இங்கு கிடைத்த 200-க்கும் மேற்பட்ட பாணை ஓடுகளில் உள்ள எழுத்துக்கள் வணிகத் தொடர்புகளை உறுதிப்படுத்துகின்றன. கொடுமணலில் 'ஆ, ஆ, இ, ஈ' போன்ற உயிர் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட ஓடு கிடைத்துள்ளது, இது ஒரு தொடக்ககாலப் பாடசாலையின் இருப்புக்கான சான்றாகக் கருதப்படலாம்.

அகழாய்வுத் தளம்	கண்டறியப்பட்ட தரவுகள்	வரலாற்று முக்கியத்துவம்
கீழடி	56 பாணை ஓடுகள், கி.மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டு	சாதாரண மக்களின் எழுத்தறிவை மெய்ப்பித்தல்
கொடுமணல்	200+ ஓடுகள், உயிர் எழுத்துக்கள்	வணிகம் மற்றும் கல்வி மையமாகத் திகழ்தல்
ஆதிச்சநல்லூர்	இரும்புக்கால நடுகற்கள் மற்றும் ஓடுகள்	மிகத்தொன்மையான நகர நாகரிகம்
அழகன்குளம்	ரோமானியக் காசுகள், பாணை எழுத்துக்கள்	சர்வதேச வணிகத் தொடர்பை உறுதி செய்தல்

9. ஒலியிலிருந்து வரிவடிவத்திற்கு: ஒரு தொழில்நுட்ப மாற்றம்

எழுத்து என்பது ஒரு தொழில்நுட்பம் (Writing is a technology) என்று வால்டர் ஓங் கூறுகிறார். ஒலியை வரிவடிவமாக மாற்றுவது மனித மூளையின் செயல்பாட்டையே மாற்றுகிறது. வாய்மொழி மரபில் ஒரு செய்தி "நிகழ்வாக" (Event) இருக்கிறது; ஆனால் எழுத்து மரபில் அது "பொருளாக" (Object) மாறுகிறது.

சங்க காலத்தில் எழுத்துத் தோன்றிய பின்னணி குறித்து ஜார்ஜ் ஹார்ட் மற்றும் க. ராஜன் ஆகியோர் சில கருத்துகளை முன்வைக்கின்றனர். வணிகம் பெருகியபோது, பொருட்களை அடையாளப்படுத்தவும் கணக்குகளை வைத்துக் கொள்ளவும் எழுத்து இன்றியமையாததானது. அதேபோல், மன்னர்கள் தங்களின் ஆணைகளைத் தூரதேசங்களுக்கு அனுப்பவும், நடுகற்களில் வீரர்களின் பெயர்களைப் பொறிக்கவும்

எழுத்து பயன்பட்டது.

இருப்பினும், எழுத்து வந்தவுடன் வாய்மொழி அழிந்துவிடவில்லை. சங்கப் பாடல்கள் புலவர்களால் ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதப்பட்டாலும், அவை பொதுமக்களிடம் பாடல்களாகவே கொண்டு செல்லப்பட்டன. இதனால்தான் சங்க இலக்கியங்களில் "வாய்மொழி" என்ற சொல் மிக உயர்வான பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. "பொய்ப்பா வாய்மொழி" என்பது உண்மையான, மாறாத அறிவு என்ற பொருளைத் தருகிறது.

10. சமூக-அரசியல் தாக்கங்கள் மற்றும் அரசு உருவாக்கம்

எழுத்து முறைக்கும் அரசு உருவாக்கம் (State Formation) என்பதற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. ஒரு நாடு அல்லது அரசு நிலைபெற வேண்டுமானால், வரி வசூல், இராணுவக் கட்டமைப்பு மற்றும் சட்டங்கள் குறித்த ஆவணங்கள் அவசியம். சங்க காலத்தில் 'வேந்தர்' மற்றும் 'வேளிர்' போன்ற ஆட்சி அதிகாரங்கள் நிலைபெற எழுத்து முக்கியக் கருவியாக இருந்தது.

அதே நேரத்தில், சமூக அதிகாரத்தை நிலைநாட்டவும் எழுத்து பயன்பட்டது. ஜார்ஜ் ஹார்ட் குறிப்பிடுவது போல, சங்கப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் மதச்சார்பற்றவை (Secular). அவை கடவுளைத் துதிப்பதை விட, மனித வாழ்வின் இன்ப துன்பங்களையும், மன்னர்களின் அறநெறிகளையுமே பாடின. இது தமிழ்ச் சமூகத்தின் தனித்துவமான பகுத்தறிவுச் சிந்தனையைக் காட்டுகிறது. சமணம் மற்றும் பௌத்தம் போன்ற மதங்கள் தமிழகத்திற்குள் வந்தபோது, அவை தங்களின் கருத்துகளைப் பரப்ப எழுத்தைப் பெருமளவில் பயன்படுத்தின; இதுவும் மக்களிடையே எழுத்தறிவு பரவ ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

11. இலக்கியப் பகுப்பாய்வு: புறநானூறு 95 (ஒளவையார்)

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வாய்மொழித் தன்மையும், சமூகச் செய்திகளும் எவ்வாறு இணைந்துள்ளன என்பதற்கு ஒளவையார் பாடிய புறநானூறு 95-ஆவது பாடல் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இப்பாடல் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் தூதுவராகத் தொண்டைமானிடம் சென்ற ஒளவையார் பாடியது.

பாடல் வரிகள்:

“இவ்வே, பீலி அணிந்து, மாலை சூட்டி, கண் திரள் நோன் காழ் திருத்தி, நெய் அணிந்து, கடியுடை வியன்நக ரவ்வே; அவ்வே பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து கொல்துறைக் குற்றில மாதோ; என்றும் உண்டாயின் பதம்கொடுத்து இல்லாயின் உடன்உண்ணும் இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன் அண்ணல்எம் கோமான், வைந் நுதி வேலே.” (புறநானூறு 95)

11.1 வாய்மொழிக் கூறுகள்

இப்பாடலில் ஒளவையார் 'இவ்வே' (இங்கே இருப்பவை), 'அவ்வே' (அங்கே இருப்பவை) என்று சுட்டிக்காட்டிப் பாடுகிறார். இது ஒரு நிகழ்த்துதல் கலையின் (Visual Performance) பாணியாகும். ஒளவையார் தொண்டைமானின் ஆயுதக் கிடங்கில் நின்று கொண்டு அங்கிருக்கும் புதிய ஆயுதங்களையும், அதியமானின் போர்க்களத்தில் உள்ள உடைந்த ஆயுதங்களையும் நேரில் காட்டுவது போன்ற ஒரு பிம்பத்தை உருவாக்குகிறார். இது வாய்மொழிச் சமூகத்தின் நேரடித் தொடர்புப் பண்பாகும்.

11.2 நுட்பமான அரசியல் செய்தி

தொண்டைமான் தனது புதிய ஆயுதங்களைக் காட்டி ஒளவையாரைப் பயமுறுத்த முயல்கிறான். ஆனால் ஒளவையார், "உன் ஆயுதங்கள் நெய் பூசப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்படாமல் அழகாக உள்ளன; ஆனால் என் தலைவன் அதியமானின் வேல்களோ போர்க்களத்தில் பகைவர்களைத் துளைத்து நுதி ஒடிந்து கொல்லன் உலைக்களத்தில் கிடக்கின்றன" என்று கூறுகிறார். இது அதியமானின் தொடர்ச்சியான போரனுபவத்தையும் வீரத்தையும் பறைசாற்றுகிறது. இப்பாடல் வாய்மொழிச் செய்தியின் ஊடாக ஒரு பெரும் அரசியல் எச்சரிக்கையைத் தொண்டைமானுக்கு வழங்குகிறது.

12. வாய்மொழி மரபு எழுத்து மரபாக மாற்றம்பெற்ற தொகுப்பு முறை

சங்க இலக்கியங்கள் இன்று நமக்குக் கிடைப்பதற்குக் காரணம் அதன் 'தொகுப்பு முறை' (Anthology construction) ஆகும். தனித்தனியாகப் பாணர்களிடமும் புலவர்களிடமும் சிதறிக் கிடந்த ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களை, பிற்காலச் சோழ மற்றும் பாண்டிய மன்னர்களின் ஆதரவோடு புலவர்கள் தொகுத்தனர்.

எட்டுத்தொகை மற்றும் பத்துப்பாட்டு ஆகிய தொகுப்புகள் உருவாகும்போது, வாய்மொழி மரபில் இருந்த பல பாடல்கள் எழுத்து வடிவம் பெற்றன. இந்தச் செயல்முறையின் போது சில மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஜார்ஜ் ஹார்ட் குறிப்பிடுவது போல, 13 அல்லது 14-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தான் இவற்றுக்கு விரிவான உரைகள் எழுதப்பட்டன. உரை மரபு என்பது எழுத்து மரபின் முதிர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. வாய்மொழியாக இருந்த கருத்துக்கு ஒரு 'நிலையான பொருள்' (Fixed meaning) இதன் மூலம் வழங்கப்பட்டது.

13. பகுப்பாய்வு மற்றும் முடிவுகள்

இந்த விரிவான ஆய்வின் மூலம் சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அறிவுப் பரிமாற்றம் குறித்த சில முக்கிய முடிவுகளை எட்ட முடிகிறது:

1. **வாய்மொழியே அடிப்படை:** சங்க இலக்கியத்தின் ஆன்மா வாய்மொழி மரபிலேயே உள்ளது. பாடல்களின் யாப்பு, ஓசை நயம் மற்றும் வாய்பாடுகள் (Formulas) அனைத்தும் பாணர்களின் நிகழ்த்துக் கலை மரபிலிருந்து வந்தவை.
2. **எழுத்தின் பழைமை:** அசோகருக்கு முன்பே தமிழர்கள் எழுத்தறிவு பெற்றிருந்தனர் என்பதை கீழடி அகழாய்வு உறுதியாக நிறுவுகிறது. இது தமிழ்ச் சமூகம் ஒரு 'முழுமையான நாகரிகம்' (Complete Civilization) அடைந்திருந்ததைக் காட்டுகிறது.
3. **அதிகாரப் பகிர்வு:** எழுத்து என்பது வெறும் உயர்மட்ட வர்க்கத்திற்கு மட்டும் சொந்தமானதாக இருக்கவில்லை; குயவர்கள் முதல் சாதாரண மக்கள் வரை அனைவரும் எழுத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இது சமூகத்தில் நிலவிய ஜனநாயகத் தன்மையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.
4. **இணைச் செயல்பாட்டின் வெற்றி:** வாய்மொழி மரபு இலக்கியத்தைச் சாதாரண மக்களிடம் கொண்டு சேர்த்தது; எழுத்து மரபு அதனை 2000 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பாதுகாத்து வைத்துள்ளது. இவ்விரண்டின் இணைவே தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் அந்தஸ்துக்குக் காரணமாகும்.
5. **அறநெறியும் வாழ்வியலும்:** சங்க இலக்கியங்கள் வாய்மொழி வழியாகக் கடத்தப்பட்டபோது அவை மக்களின் அன்றாட வாழ்வியலோடு (அகம் மற்றும் புறம்) பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. எழுத்து வடிவம் பெற்றபோதும் அந்தத் தத்துவச் செழுமை மாறாமல் பாதுகாக்கப்பட்டது.

முடிவாக, சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் வாய்மொழி மரபு என்பது ஒரு 'உயிருள்ள அறிவியக்கமாக' இருந்தது; எழுத்து என்பது அந்த அறிவியக்கத்தை 'காலத்தால் அழியாத ஆவணமாக' மாற்றிய தொழில்நுட்பமாகும். இவ்விரண்டின் பிணைப்புதான் இன்று நாம் கொண்டாடும் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பின் அஸ்திவாரம் ஆகும். சங்ககாலத்தைப் புரிந்துகொள்ள இந்த இரு மரபுகளையும் தனித்தனியாகப் பார்ப்பதை விட, ஒரு முழுமையான ஒற்றை அமைப்பாகப் பார்ப்பதே அறிவியல்பூர்வமான அணுகுமுறையாகும்.

சங்ககாலப் பண்பாடு என்பது ஒலியால் கட்டமைக்கப்பட்டு, வரியால் செதுக்கப்பட்ட ஒரு வரலாற்றுப் அதிசயம். கீழடி முதல் புறநானூறு வரை நாம் காணும் இந்தத் தொடர்ச்சி, தமிழினத்தின் அறிவு முதிர்ச்சியை உலகிற்குப் பறைசாற்றிக் கொண்டே இருக்கும்.

குறிப்பு: மேற்கண்ட ஆய்வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள தகவல்கள் அனைத்தும் வழங்கப்பட்ட ஆய்வுத்

தரவுகள் மற்றும் தொல்லியல் சான்றுகளின் அடிப்படையில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

இந்த ஆய்வேட்டிற்கான மேற்கோள் பட்டியல் (References) MLA (9th Edition) முறையைப் பின்பற்றி கீழே வழங்கப்பட்டுள்ளது:

மேற்கோள் நூல்கள் (Works Cited)

ஆங்கில நூல்கள்:

- Hart, George L. *The Poems of Ancient Tamil: Their Milieu and Their Sanskrit Counterparts*. University of California Press, 1975.
- Kailasapathy, Kanakasabapathy. *Tamil Heroic Poetry*. Oxford University Press / Clarendon Press, 1968.
- Ong, Walter J. *Orality and Literacy: The Technologizing of the Word*. Routledge, 2002.
- Rajan, K. "Archaeology of Tamil Nadu: Early Historic Period." *Tamil Nadu Archaeological Perspectives*, edited by K. Damodaran, Tamil Nadu State Department of Archaeology, 1999, pp. 1-10.
- Zvelebil, Kamil. *The Smile of Murugan: On Tamil Literature of South India*. Leiden: Brill, 1973.

தமிழ் நூல்கள்:

- இராமநாதன், ஆறு. *வாய்மொழி மரபும் எழுத்து மரபும்*. மணிவாசகர் பதிப்பகம், 2018.
- இளங்குமரன், இரா. *புறநானூறு மூலமும் உரையும்*. வர்த்தமானன் பதிப்பகம், 2022.
- சுப்பிரமணியன், ச. வே. *பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்*. வர்த்தமானன் பதிப்பகம், 2022.
- மகாராசன். *தமிழர் எழுத்துப் பண்பாட்டு மரபு*. ஆதிப் பதிப்பகம், 2018.
- மாதையன், பெ. *வரலாற்று நோக்கில் சங்க இலக்கியப் பழமரபு கதைகளும் தொன்மங்களும்*. தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், 2001.

தொல்லியல் அறிக்கைகள் மற்றும் கட்டுரைகள்:

- Archaeological Survey of India. *Excavations at Kodumanal, Erode, Tamil Nadu: Detailed Report*. 2017-18.
- Tamil Nadu State Department of Archaeology. *Keeladi: An Urban Settlement of Sangam Age on the Banks of River Vaigai*. 4th Phase Report, 2019.
- "AMS Dating of Tamili Script from Porunthal, Kodumanal and Keeladi." *International Journal of Psychosocial Rehabilitation*, vol. 24, no. 4, 2020.